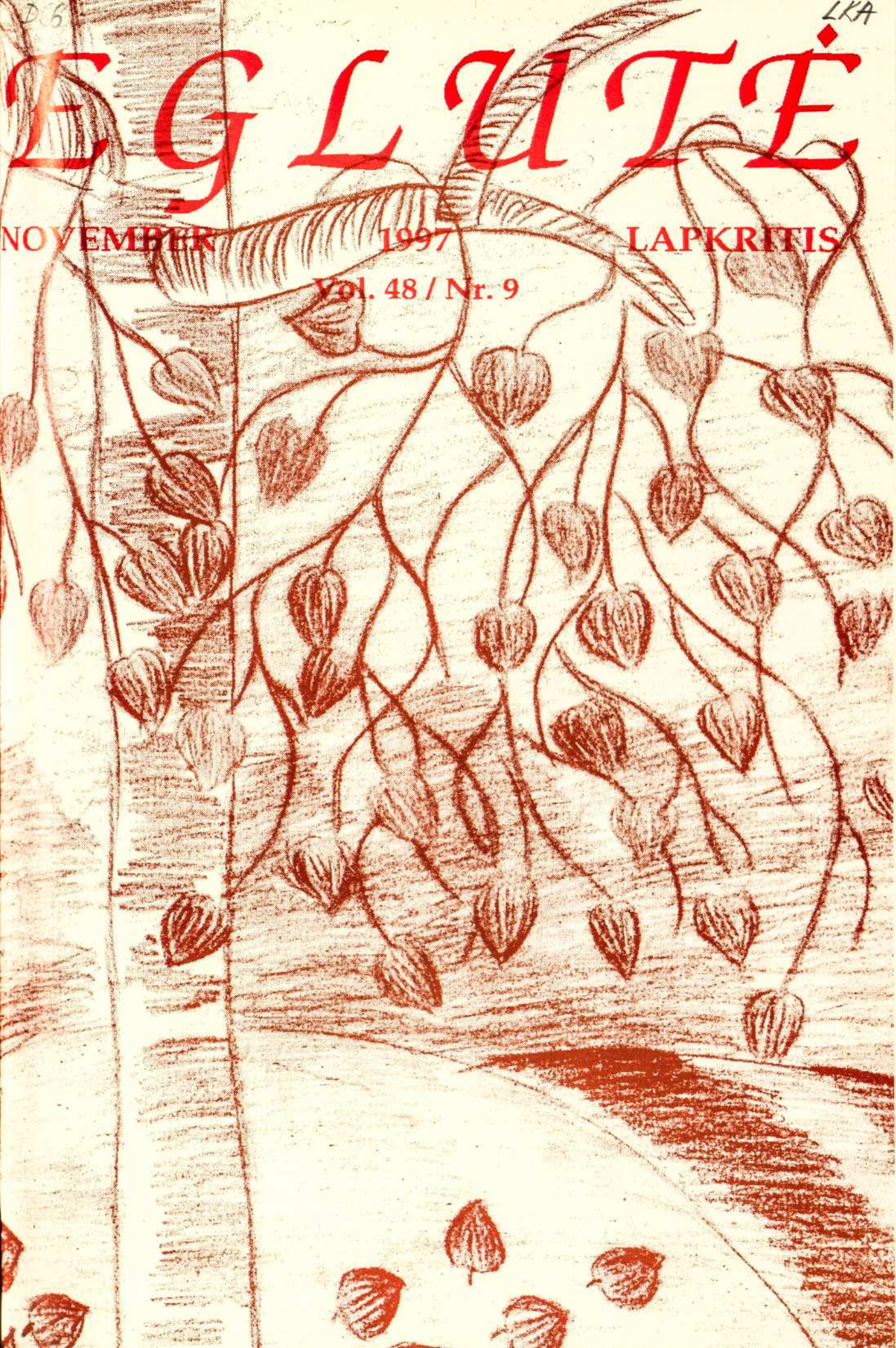

EG LUTÉ

NOVEMBER

1997

LAPKRITIS

Vol. 48 / Nr. 9

E G L U T Ė

LAPKRITIS / NOVEMBER / 1997 Vol. 48 / Nr. 9

TURINYS

- 1 LAPKRITYS, *Jonas Minelga*
- 2 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 6 IŠ ISTORIJS LOBYNO
- 9 ŠARADA
- 10 TIKIU, *Irena Šerelienė*
- 13 VARDŲ DAINELĖ, *Dalia Staniškienė*
- 14 ŽAIBAS NARSUOLIS, *Danutė Augienė*
- 18 SPORTAS, *Edvardas Šulaitis*
- 20 SAPNAS, *Justinas Marcinkevičius*
- 21 MŪSŲ KŪRYBA
- 25 ŠULDU - BULDU, *Vytė Nemunėlis*
- 27 AR ŽINAI?
- 29 LIGONIS, *Aleksandras Radžius*
- 30 GALVOSŪKIAI
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 PASAKYSIU AŠ EILUTĘ, *Vytė Nemunėlis*
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Viršelis : Dail. Aleksandro Vaiciekos

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 10 numerių per metus; prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Redakcinis kolektyvas: Alicija Brazaitienė, Vida Brazaitytė, Regina Kučienė,
Edvardas Šulaitis, Irena Šerelienė.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTE, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.
Printed by DRAUGAS, Chicago, IL 60629.

LAPKRITYS

Jonas Minelga

Vakar dėdė lapkritys
Miestan atkeliavo.
Auga lapų kupetys
Prie obels ir klevo.

Gatvėj liūdna – ji tuščia.
Lietučiu sumirkę,
Pasileidom bėgt iš čia:
Kur kitur – į pirkia.

Gaila daros – neilgai
Vasara viešėjo.
Su varlytėm ir žiogais
Ji namo išėjo.

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

VĖLINĖS

Vėlų rudenį medžiai meta lapus, vysta gėlės, į šiltuosius kraštus išskrenda paukščiai. Gamta rengiasi žiemai, kad, ją pergyvenusi, vėl atgimtų. Žmonės, kaip ir visa gamta, gimsta, užauga, pasensta ir miršta. Mirtis nuolat primena, kad jai visi žmonės lygūs: vieni ateina, kitiems reikia išeiti. Mūsų ateitis – tie, kurie gimsta, mūsų praeitis – smėlio kalneliuose sugulę senoliai. Jiems pagerbti skiriama Vėlinių šventė, kuri švenčiama vėlų rudenį – lapkričio 2 dieną.

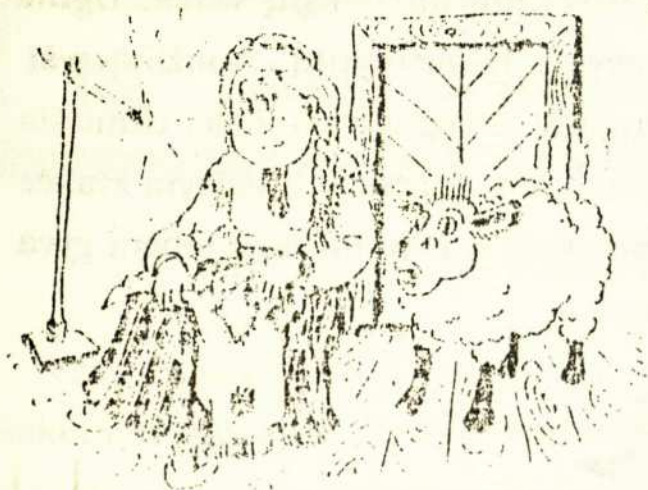
Vėlinių kilmė siejama su lietuvių ir daugelio kitų žemdirbių tautų tikėjimu, kad, mirštant žmogui, nuo jo kūno atsiskiria vėlė, kuri paskui bendrauja su gyvaisiais, juos lanko. Lietuvoje vėlių garbei rengiamos šventės tradicija siekia pagonybės laikus. Rudenį, nuėmus nuo laukų derlių, būdavo rengiamos vaišės kapinėse arba namuose. Pagerbdami mirusiuosius, žmonės meldavosi prie vaišėmis apkrauto stalo arba nešdavo maisto ir gėrimų į kapines. Vaišėmis jie norėdavo pasigerinti vėlėms, kad šios nepyktų ant gyvųjų ir jiems nekenktų. Net ir praslinkus keliems šimtams metų po krikščionybės įvedimo, Vėlinės Lietuvoje šventė pagal pagoniškus papročius. Tačiau laikas bėgo, ir, įsigalint krikščionybei, ši šventė įgavo naujų bruožų.

Vėlinės švenčiamos Lietuvoje iki dabar. Tai susikaupimo, susimąstymo diena. Artėjant šiai šventei, žmonės skuba aplankyti savo artimųjų kapų. Kapų kauburėliai sumirga rudeniniais žiedais, o Vėlinių naktį visos kapinės skęsta žvakių šviesoje. Senovės

žemdirbiai tikėjo, kad ugnis pritraukia mirusiųjų vėles. Ugnis simbolizuoja dviejų pasaulių – gyvųjų ir mirusiųjų – amžiną ryšį. Žvelgdamas į vėjyje plevenančią ugnelę, žmogus valandėlei užmiršta save, pajunta šio pasaulio trapumą, darosi geresnis. Sušildyta žvakės ir širdies liepsnos, nurimsta ir vėlė. Ji tarsi pajunta, kad tebėra gyva savųjų ar artimųjų prisiminimuose.

Dienos trumpėja, naktys ilgėja, žiemužė jau į duris beldžiasi. Gausūs rudens darbai užpildo visą spalį ir nė vienos šventės neįsileidžia. Tik lapkričio 1-2 dienomis visi suklūsta, nurimsta ir keliauja prie savo tėvų, senelių ar kitų artimųjų kapų. Degina žvakeles, mena protėvius, nes tai jų vėlelių dienos, senovėje vadintos Ilgėmis. O mūsų seneliai net 10 dienų prosenelius minėjo. Jie tikėjo, kad lapkričio 2 dieną į namus sugrįžta visos buvusių namiškių vėlės. Jas kviesdavo, pirtį iškūrendavo ir baltinius švarius padėdavo, vaišindavo „trejų devynerių“ alumi ir kitais tos dienos skanėstais. Keturiuose kapinių kampuose užkurdavo laužus. Vaišes keldavo čia pat prie kapelių arba namuose. Labai gražiai kviesdavo vėleles vaišintis: „Mirusiųjų vėlelės, kurias dar atsimena šiuose namuose, garbingi mano šeimos protėviai, verti amžinos atminties vyrai ir moterys, o ypač tu, mano seneli ir senele, tėve ir motina, taip pat giminės, vaikeliai ir visi, kuriuos mirtis pasiėmė iš šitų namų, prašau į metines vaišes. Tegul jos būna tokios malonios, kaip kad mums yra saldus jūsų atminimas“. Po to patylėję susėsdavo ir tylėdami valgydavo.

Papročiai draudė per šias dienas lopyti drabužius, nes tuomet ėriukai gims margi kaip sulopyti.

Spėdavo orus: „Jei per Visus Šventuosius lapai tebėra ant medžių, tai ateinančiais metais bus ligos, marai“; „Jei per Visų šventę su ledu, tai per Kalėdas su bradu“; „Visi Šventieji su

ledu, Šventas Jurgis su lapu“.

Lapkričio 11 d. – paskutinė rudens šventė, vadinama Šv. Martyno vardu. Tai buvo atsiskaitymų už darbus ir įvairių spėjimų diena.

Šeiminingė kepdavo žąsį, o iš jos krūtinkaulio burdavo: „Jei kaulas iš pradžių persišviečia grynas, baltas, o į galą nešvarus, tai žiemos pradžia bus šalta, o pabaiga nešalta; atvirkščiai, jei prie galo grynai persišviečia, tada reikia laukti, kad ir žiemos pabaiga bus šalta“.

nupiešė Arūnas Sniečkus

Baigiasi lapkritis, baigiasi ir ruduo. Vis labiau ilgu Saulutės, ilgu tų šviesių, šiltų dienų, kai dangaus karalienė labai trumpai leisdavo tamsai pasigrobtį mūsų pasaulį. Laukia visi žmonės. Saulutės

sugrįžtant ir nieko nedaro. O senovėje stengdavosi visokiais būrimais ir dainomis padėti jai ir susigražinti savo karalystę.

Lapkričio 30 d. – stebuklinga diena. Dabar ji vadinama Andrejaus vardu ir nuo jos prasideda tikroji žiema, Advento metas. Senovėje ji buvo ypač gausi spėjimų, būrimų ir visokių tikėjimų. Norėdami padėti Saulutei kuo greičiau išsivaduoti iš piktų tamsos jėgų globos, dainavo daug dainų. Atlikdavo apeigas, turinčias nulemti kitų metų derlių. Tikėjo, jog šiuo metu visur pilna piktų dvasių, kurios tik ir žiūri,

kaip ką bloga padaryti. Jei kuri šeimininkė susipildavo pagalve, tai varnos žąsiukus išnešiodavo, o jei šeimininkas nuvydavo botagą, tai visos avys sukdavosi kaip apkvaitusios. Buvo saugomasi nuo visų darbų, kurių metu reikia ką nors sukti. Taigi nemaldavo girnomis grūdų ir neverpė rateliu siūlų. O jei nusizengdavo šiam draudimui, tai Saulutė sustodavo ir nenorėdavo sugrįžti.

Andrejaus diena mergaitėms buvo labai svarbi. Ko tik jos nedarydavo, norėdamos sužinoti, už ko ištekęs. Vienos visą dieną badaudavo, o prieš miegą suvalgydavo ko nors sūraus. Kas sapne paduos atsigerti, tas ir bus išrinktasis. Kitos slapčia pasisemdavo aguonų, kanapių ar sėmenų ir atbulomis apeidavo tris kartus aplink šulinį ir, sėdamos sėklą, vis kartodavo: „Sėju sėju kanapėles aplink šulinėlį; duok Dieve žinot, su kuo būsiu vieką gyvent“. Ką tą naktį susapnavo, už to ir ištekęs. Tuos pačius būrimus kartodavo ir Kūčių, ir Naujųjų metų naktį.

IŠ ISTORIJOS LOBYNO

Bronius Jauniškis

GINČAS SU PERKŪNU

Kariai grįžo namo priešus nugalėję. Todėl jų dainos buvo linksmos. Jas vedė didysis kunigaikštis Vytenis. Karžygiai, persimetę per žirgų nugaras išsipūtusius maišus, gabenosi karo grobį. Vilkstinės gale varėsi virvėmis į grandį surištus belaisvius, apsisiautusius baltais apsiaustais su juodais kryžiais.

Prijoję Kvėdarnos pilį, belaisvius paliko, kad jie statytų naujas medines pilis prie Nemuno. O kariai ėmė ruošti naujiems žygiams: gamino ginklus, ruošė maistą, tvarkė žirgus. Kunigaikštis Vytenis išsiuntinėjo pasiuntinius į kunigaikštysčių sodybas, tėvonijas, kviesdamas vyrus prie ginklo.

Stojo blogi orai. Dienos buvo niūrios. Apsiniaukęs dangus nieko gero nežadėjo. Kunigaikštis išjojo iš pilies su kariais pasimankštinti. Staiga dangų užslinko juodas debesis, subliksėjo žaibai. Ant Vytenio geležinio šalmo susikryžiavo žaibų žaltvykstės. Vytenis išgirdo įspėjimą:

— Sustok! Per 20 valdymo metų suruošei 20 karų. Užteks! Paleisk jaunuolius, tegul dirba, mylisi, augina vaikus tautos garbei.

— Kieno tai balsas?.. – garsiai nusistebėjo kunigaikštis Vytenis.

— Nežinai?! Tai aš – dievas Perkūnas. Kartais mane vadina Diviriksiu – Dievo rykšte arba Trenktiniu! Mano valdžioje dangaus ugnis – žaibas ir griausmas. Aš važinėju padangėje, vaikštinėju žeme, o dažniausiai ilsiuosi dangaus pilyje. Ar nežinai?!

Vytenis susimąstė. Per 20 metų niekada dievai nepriekaištavo,

negrūmojo. Dabar pats geriausias metas pulti vokiečius, nes jų kariuomenė sumušta prie Voplaukio. Reikia atkeršyti kryžiuočiams už sudegintas Aukaimio ir Putvių pilis prie Nemuno.

Jis nenorėjo paklusti dievui Perkūnui ir paprieštaravo:

— Galingasis dieve, atleisk! Žinau, kovoji prieš negerojes, tačiau ne aš esu tas nedorėlis su kuriuo turėtum kovoti. Nedorėliai – vokiečiai. Tai jie turi būti nubausti, kad daugiau nepuldinėtų mūsų žemių. Palaimink, dieve, mūsų naujus žygius, kaip laiminai iki šiol, kad jie būtų sėkmingi. Antraip nerasiu sau ramybės.

— Argi mažai jiems atkeršijai?! – nenusileido Perkūnas ir staiga vėl sužaubavo. — 1307 metais padėjai rusams sumušti kryžiuočius prie Polocko. Į tavo valdas pateko Vitebskas, Turovo-Pinsko žemės. Prie Rygos sumušei kalavijuočius. Prie Kursko pilies nuo tavo karių iečių žuvo magistras Brunas, 22 riteriai ir 1500 karių. Užteks kraujo liejimo.

Vytenis tylėjo. Teisingai Perkūnas priekaištauja. Daug Ordino žemių pagrobta, priešai ėmė jų bijoti. Apie jo narsą žinios sklandė net Europoje. Pirmas puldavo į mūsų kovėsi lygiai su visais. Ne, jis negali būti ramus, kol priešai nenugalėti. Jis turi kovoti.

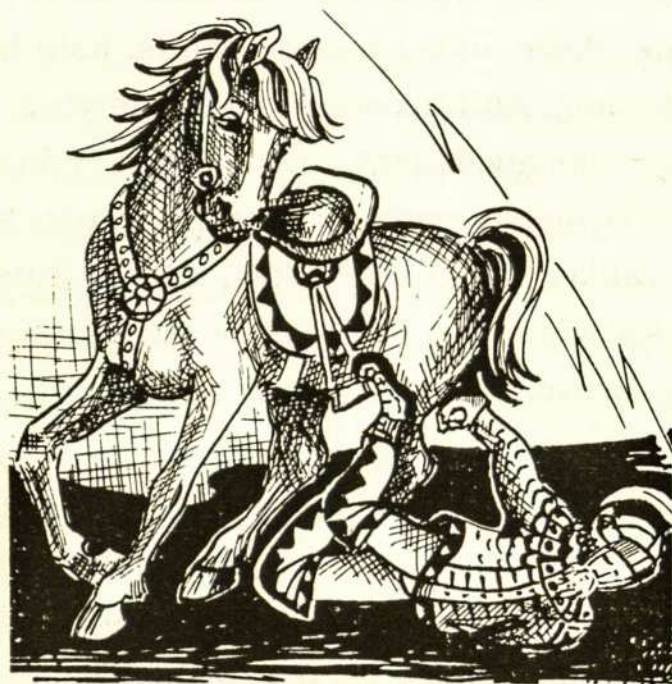
— Perkūne, tu griausmu sudrebini žemę, kad ji būtų vaisinga, – taikiai kalbėjo kunigaikštis, stengdamasis pagrįsti savo žodžius. — Aš seku tavo pavyzdžiu. Štai Manstas, Sudargas, Mažonas atgabeno didžiulį kiekį naujų ginklų. Argi aš galiu apgauti karius, neveddamas jų į mūsų prieš kryžiuočius?! Leisk tavęs nepaklausyti!..

— Nutilk! – sudundėjo danguje. — Tu pelnei geriausią vietą Dausose. Tačiau, sakau tau, apsidairyk! Per tavo kovas žūna žmonės, kenčia ir nekalti. Žinau, kad nenori atsisakyti savo užmačių, todėl šaukiu tave pas save amžiams.

Trinktelėjo griaustinis, visa padangė nušvito žaibais – ugnies botagais. Vienas jų pataikė į Vytenio šalną. Kunigaikštis krito

negyvas. Prapliupo lietus. Jo siela atsiskyrė nuo kūno ir pakilo į Dausas. Tai atsitiko 1315 metais.

Vytenio kūną ant laužo pašarvojo Kvėdarnos ažuolyne ir, vaidiloms pasakojant apie kunigaikščio žygius, sudegino jį su jo mylimiausiu žirgu, šarvais, ietimis ir kalavijais. Šalia jo susidegino ir jo du tarnai, tikėdami, kad ir jie, kartu su kunigaikščiu Vyteniu, pateks į Dausas.

Ar žinai, kad...

...seniausios lietuviškos monetos yra 1387 m. kaldinti Jogailos grašiai ir pusgrašiai.

...didžiausia Lietuvoje rasta moneta svėrė 14,4 kg ir buvo 32,5 x 61,5 cm dydžio.

...didžiausias monetų lobis aptiktas 1963 m. Trakuose. Ten mediniame puode rasta 9000 varinių monetų.

...didžiausias popierinių pinigų lobis, 1964 m. rastas Lazdijų raj., svėrė 3 kg.

...didžiausią aukso lobį rado Edvardas Mosevičius Šalčininkų raj. 1988 m. tvarte jis aptiko maišą su vertybėmis – auksinėmis monetomis, žiedais, auskarais – iš viso apie 3 kg aukso.

V. Navaitis „Lietuvos rekordai“

ŠARADA

Gražus jos kailis, uodega
Miške gyvena oloje.
O pasakose ji - gudruolė,
Smailialiežuvė apsukruolė.
E irrašyki vietoj A
O Š raidelei vietą suieškok.
Augs grybas. Jis ne baravykas.
Bet valgomas ir žinomas gerai.
Dar truputi kai ką pakeisk -
Bus šilta, gera ir smagu.
Nes apie vasaros aš mėnesį kalbu.
O koki? Pasakyt nebus sunku.

TIKIU

Irena Šerelienė

KRISTAUS KARALIAUS ŠVENTĖ

Iš ryto lynojo. Dabar, popietėj, nustojo lyti, bet liūdnai atrodė šlapi medžiai, beveik jau be lapų, ir šlapi žolė. Sigutė žiūrėjo pro langą į kiemelį ir džiaugėsi mažais, dar tebežydinčiais astrų krūmeliais prie tetos Agotėlės namelio. Gelsvi, rausvi, balti astrų žiedeliai tarsi nušvietė saulutėmis šią niūrią, tamsoką dieną.

Jai bežiūrint sugrįžo ir Sigutės tėveliai iš krautuvės. Mamytė, pasišaukusi Sigutę, padavė jai maišelį kriaušių sakydama: „Nunešk šias tetai Agotėlei. Jos tokios minkštos ir sultingos. Manau – patiks tetai.“

Sigutė mielai nubėgo pas tetą Agotėlę. Pas ją visada buvo pasieny du maži, aukštoki staliukai. Ant vieno iš jų stovėjo švč. Marijos statulėlė, ant kito – švč. Jėzaus. Šį kartą Sigutė pastebėjo, kad staliukas su Kristaus statulėle buvo patrauktas prie lango. Staliukas buvo apklotas sunkių, baltų mezginių staltiese ir Kristaus statulėlė buvo pakelta ant kažkokios dėžutės. Aplink statulėlę buvo daug stiklinaičių su pamerktomis skintomis astromis. Atrodė kaip žiedų vainikas Kristui.

Teta Agotėle, pastebėjusi klausiančias Sigutės akis, tuoj paaiškino:

— Taip, taip, Sigutėle... Neturiu karūnos Kristui, tai bent astrelių primerčiau. Juk rytoj (lapkričio 23-ią dieną) yra Kristaus Karaliaus šventė. Juk Jis yra mūsų visų Karalius. Žemėj buvo daug visokių karalių, ir gerų, ir negerų, bet Kristus Karalius yra tik vienas, buvo, yra ir bus.

Parbėgusi namo Sigutė tuoj nuskubėjo pas močiutę.

— Močiut, aš niekad nežinojau, kad Jėzus buvo vadinamas karaliumi... Visada įsivaizduoju Jį apsivilkusį paprastu, ilgu rūbu, kartais apsigobusį ilgu šaliku, su sandalais...

— Sigutėle, – pradėjo aiškinti močiutė, — Jėzus gyveno žemėje kaip neturtingas žmogus tarp neturtingųjų. Jis skelbė Gerąją Naujieną – Evangeliją, rodydamas pavyzdį savo gyvenimu. Tik vieną kartą, aiškina Evangelija, Kristus prisipažino esąs karaliumi. Palauk, Sigute, tuoj tau rasiu tą Evangelijos vietą.

Atsinešusi Šventojo Rašto Naujojo Testamento knygą, močiutė pavartė, pavartė lapus ir, sustojusi prie vieno, vėl prabilo:

— Štai, čia pasakojama kaip Pilotas klausinėjo Jėzų: *„Vadinasi, tu esi karalius?“ Jėzus atsakė: „Taip yra, kaip sakai: aš esu karalius. Aš tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą. Kas tik brangina tiesą, klauso mano balso.“*

(Jn. 18,37)

— Močiut, rytoj yra Kristaus Karaliaus šventė. Bet man sunku Jį įsivaizduot kaip karalių.

— Sunku ir man, Sigut. Visi žemiškieji karaliai puošėsi šilkais, baltais šermuonėlių kailiais, auksu ir brangakmeniais... O Kristus yra Dievas – Karalius. Na, kada nors pamatysim... Juk Kristus

sugriš į žemę antrą kartą ir sugriš visoje savo dangiškoje didybėje.

— Negaliu sulaukt... – ilgesingai pasisakė Sigutė.

Sugrižusi į savo kambarėlį, Sigutė prisiminė žinomą giesmę:

„O Kristau, pasaulio Valdove,

Ir žemės ir aukšto dangaus!

Tau amžiais ir meilę, ir šlovę

Varpai širdyse mūsų gaus!"...

(Žodžiai B. Brazdžionio, muzika K. Kavecko)

ir, paniūniavusi ją kelis kartus, atsisėdo savo mėgiamon kėdėn. Tylumoj, užmerkusi akis, Sigutė bandė įsivaizduoti ateinantį Kristų Karalių. Jai atrodė, kad Kristus Karalius ateina visas šviečiantis, apsuptas žėrinčiomis vaivorykštės spalvomis... Aplink Jį – tūkstančiai didelių ir mažų angelų, o tarp angelų sparnų – milijonai deimantais žibančių žvaigždžių... Netoliese, kaip saulė, matėsi Dangaus Karalienė Marija. Už jų – neužmatomos minios šventųjų...

— Negaliu sulaukt, – vėl sušnabždėjo Sigutė. — Ateik ateik, Kristau Karaliau!

* * * * *

<i>astra</i>	–	<i>gražiažiedžių šeimos darželio gėle</i>
<i>sandalai</i>	–	<i>lengvas vasaros apavas</i>
<i>šermuonėlis</i>	–	<i>nedidelis kiaunių šeimos žvėrelis</i>
<i>šilkas</i>	–	<i>iš šilkinių siūlų išaustas audeklas</i>
<i>šlovė</i>	–	<i>pagarba, didelė garbė</i>
<i>žėrintis</i>	–	<i>spindintis, blizgantis</i>

VARDŲ DAINELĖ

(parašyta šią vasarą Dainavoje)

Tiek daug mergaičių lietuvičių:

Valytė, Venta, Vilija,

O jų rately sukasi

Veronika ir Virgilija!

Vidutė, Vija veda jas

Ir groja su armonika.

Jau šoka Vita su Vaiva

Virgilija ir Veronika!

Viktutė moka padainuot

Ir kviečia Viligaile,

O jų rately sukasi

Veronika ir Virgilija!

Vėjūnė mėgsta ratelius

Ir dainą apie vėją:

Vincutė Vaidą pašaukė,

Veroniką ir Virgiliją!

Vakarė moka valsą

Ir vėdarą jau šoka;

Valdonė laukia šokti su

Virgilija ir Veronika!

Viltis susitarė su Vytaute

Dainuoti apie pilį;

Virgutė kviečia prisidėt

Veroniką ir Virgiliją!

Kiek daug lietuviškų mergaičių

Su V vardu stovykloje,

O tarpe jų vis sukasi

Veronika ir Virgilija!

Dalia Staniškienė

Veronika ir Virgilija Gaškaitės.

Nuotrauka Rūtos Gaškenės.

ŽAIBAS NARSUOLIS

Danutė Augienė

Vytuko šuniukas Žaibas buvo labai nedrąsus ir bailus. Bijojo jis svetimų žmonių, o nuo Vytuko draugų jis bėgdavo ir slėpdavosi. To ir tereikėjo išdykusiems berniukams. Suradę šuniuką, ji tampydavo už ausų, kojų, uodegos, pravardžiuodavo jį „Žiopliuku“. Žaibas nei nebandydavo protestuoti – neurgsdavo, nekąsdavo.

— Tu tikras Žioplys, – kvatodavo vaikai ir niekad tu Žaibo vardo nebūsi vertas...

Vytukui buvo pikta, skaudu ir gėda dėl tokio jo šunelio.

— Mamute, – kartą bandė jis guostis savo mamai, — mamute, ar mes negalėtum su kuo nors pasikeisti Žiopliuku? Aš norėčiau turėti tikrą šunį...

— Mūsų šuns vardas ne Žiopliukas, o Žaibas. Jis yra tikras šuo. Jam nieko netrūksta. Geros medžioklinės veislės. Jis užaugs protingas. Tie šunys būna labai ištikimi savo šeimininkams. Tu ir tavo draugai su šuniuku elgiatės ne taip, kaip reikėtų, todėl gyvulėlis jūsų vengia ir nuo jūsų bėga. Ar tu pastebėjai, kad Žaibas visai kitoks su tavo sesute Mildute?, – rimtai aiškino sūnui mama.

Prabėgo kelios dienos. Buvo šeštadienis. Kaip paprastai, namo priestate jau buvo susirinkę Vytuko klasės draugai. Tai buvo eilinis lietuviukų berniukų šeštadienio susitikimas pasimokyti lietuvių kalbos. Miestas, kuriame berniukų šeimos gyveno, buvo nedidelis, o lietuvių tik kelios šeimos. Normalios lietuvių kalbos mokyklos šeštadieniais amerikiečių mokykloj nebuvo. Kelios šeimos nutarė vistiek savo vaikus mokyti lietuviškai. Vytuko tėvai pasiūlė patalpas. Jie gyveno užmiestyje, turėjo didoką žemės sklypą ir namus. Anksčiau

čia būta ūkio.
Netoliese jaukus
ežerėlis, pilnas žuvų.
Atlikę pamokas su
mokytoju, eidavo
ežeran pažuvauti. Tai
buvo visiems maloni ir
vyliojanti pramoga.

Tą dieną visi
berniukai buvo jau
susirinkę. Jie laukė
mokytojo, kuris
šiandien, kas
neįprasta, vėlavo.

Tada į priestatą atėjo Vytuko mama su trijų metų Vytuko sesute ir pasakė:

— Berniukai, turiu į jus prašymą. Man reikia trumpam nuvažiuoti į miestą. Norėčiau, kad Mildutė liktų namie. Ilgai neužtruksiu. Ji čia pažais prie jūsų kamputyje su lėle. Žaibas bus kartu. Esu tikra, kad jums nebus jokio vargo su ja.

Berniukai neatrodė per daug sužavėti, bet ir nesipriešino. Kai tik mama išvažiavo, suskambo telefonas. Vytukas nubėgo į namus atsakyti.

— Skambino Mokytojas. Sugedo jo automobilis. Neatvažiuos, – pranešė grįžęs Vytukas.

— Valio...Valio...Einam žuvaut...Prie ežero...Tuoju...Dabar, – šukavo berniukai.

— Meškerės daržinėje. Ir visi kiti reikalingi žuvavimui daiktai, – garsiai informavo namų šeimininkas Vytukas.

Visi nuskubėjo daržinėlį pasiruošti žūklei. Rinkosi meškeres, keitė, avėsi batus, ieškojo kibiro, kur dės sugautas žuvis, ginčijosi, kuris sugaus didžiausią žuvį...

Vytukas paskutinis išėjo iš daržinės. Tik tada jis atsiminė Mildutę. Jos niekur nesimatė.

— Ei, vyrai, kur mano sesuo? – sušuko jis savo draugams. Tie stabelėjo.

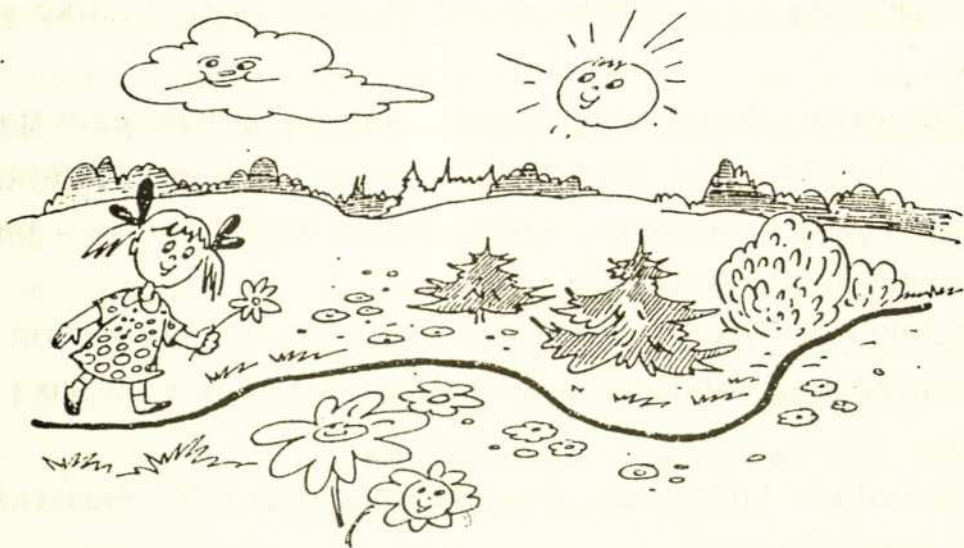
— Ji buvo pastate, kai tu grįžai su žinia, kad mokytojas neatvažiuos, – pasakė vienas.

— Aš ją mačiau bėgdamas į daržinę. Ją, jos lėlę ir Žiopluką, – pridūrė kitas.

Vytukas dar kartą nubėgo į priestatą ir namus. Mildelės ten nebuvo.

— Greičiau prie ežero, – sušuko jis. — Ko gero ji viena ten nuėjo.

— Tai galėjo atsitikti, – rimtai patvirtino Vytuko pusbrolis. Kai mes visi šaukėm: žuvaut... žuvaut... į ežerą... į ežerą... ji galėjo pirmoji ten ir nueiti.

— Visi skubėkim prie ežero, – jau ne juokais išsigandusiu balsu sušuko Vytukas.

Berniukai pasileido bėgti kiek bepajėgė. Jau iš tolo pamatė ežere pluduruojančią Mildutės lėlę, o toliau prie kranto ir mergaitės galvą, kyšančią iš vandens. Tarp šakų įsispraudęs, suknelės kraštą įsikandęs, Žaibas laikė mergaitę virš vandens, stengdamasis ją pritraukti prie kranto. Tai jam sunkiai sekėsi. Mergaitė plaukti

nemokėjo ir dugno kojomis nesiekė. Bet ji visai neatrodė išsigandusi. Jos veidelis šypsojosi. Ji tikriausia pilnai pasitikėjo savo draugu Žaibu ir jautė, kad su juo jai nieko pikto neatsitiks.

Atskubėjęs Vytukas ištraukė seserį iš ežero. Meiliai apkabinęs, visą šlapia ir varvančia, nešė ją namo. Nepamiršo vaikas paglostyti Žaibą, kuris akių nenuleisdamas nuo Mildelės, sekė šalia ligi pat jos kambario.

Berniukai tik ką buvo grįžę. Jie stovėjo prie namo, nežinodami ko griebtis. Tuo metu į kiemą įvažiavo mamos automobilis. Motina, išlipusi iš mašinos tuoj suprato, kad buvo įvykę kas nors negero. Nieko neklausdama, ji nuskubėjo į namą. Koridoriuje buvo pilna vandens balučių ir purvo pėdsakų. Tuo metu Vytukas vilko seserį sausais rūbais. Pamatęs motiną, stovinčią kambaryje, pribėgo prie jos ir ėmė teisintis:

— Mamyte... Tik tu nepyk. Tik tu nesibark... Mes buvom priestate. Laukėm mokytojo. Jis vis neatvažiavo. Mildutę mačiau, žaidė su lėle ir Žaibu. Tada tas telefonas. Nubėgau į namus. O kai ponas mokytojas pranešė, kad neatvažiuos, visi bėgom, skubėjom į daržinę šaukdami:

— Į ežerą... Į ežerą... žvejot... žvejot. Viskas išrūko iš galvos, mama, viskas...

Ir Vytukas neišlaikė – ėmė garsiai verkti.

— Neraudok, sūnau. Gerai, kad viskas baigėsi laimingai.

— Mama, bet jei ne Žaibas...

— Taip, matai, kad jis padėjo, – žiūrėdama į visą purviną, šalia tupintį šunį, – kalbėjo mama.

— Padėjo? Žaibas išgelbėjo Mildelę. Tik jis. Tik Žaibas.

Motina apkabino abu vaikus, paglostė šunį ir pasakė:

— Jūs visi užsitarnavot karštos kakao ir skanaus pyrago, kuri parvežiau. Atšvėsime Žaibo didvyrišką žygį ir duosim jam naują vardą – Žaibas Narsuolis.

Nuo tos dienos Vytuko draugai ir jis pats šunelio niekad nebevadino Žiopliuku.

SPORTAS

Edvardas Šulaitis

APIE LEDO RITULIO ŽAIDIMĄ

Ledo ritulys, kuris angliškai kalbančiuose kraštuose yra vadinamas „Ice Hockey“ arba tiesiog – Hockey vardu yra sportinis žaidimas, čiuožiant pačiūžomis ledu padengtoje aikštelėje, kurios ilgis 60 m., o plotis 30 m. Žaidžia dvi komandos po 6 žaidėjus vienu metu. Jie gali būti dažnai keičiami visai nepertraukiant rungtynių.

Žaidėjų tikslas – su specialiomis lazdomis įvartyti, įmušti ar įmesti mažą kamuoliuką – ritulį į gerai apsišarvavusio vartininko saugojamus vartus. Apsisaugojimui nuo galimų sužeidimų, visi žaidėjai, o yatingai vartininkai, dėvi specialią aprangą. Yra žaidžiama po 3 kėlinius, kurių trukmė po 20 minučių, tarp kurių būna dvi pertraukos.

Ledo ritulys buvo pradėtas žaisti Kanadoje 1855 m., kuomet rungtyniavo Monterealio universiteto studentai. Tada buvo žaidžiama guminiu kamuoliu į dvejus nesaugojamus vartus. Pirmosios rungtynės uždaroje patalpose įvyko irgi Kanadoje 1875 metais. Tada komandą sudarė 9 žaidėjai. Guminis ritulys pradėtas naudoti 1877 metais.

Pirmasis tarptautinis ledo ritulio turnyras įvyko 1909 m. Berlyne. Į olimpinių žaidynių programą ledo ritulys įtrauktas nuo 1920 m. Lietuvoje ši sporto šaka atsirado 1922 m., tad šiemet mūsų tėvynėje Lietuvoje paminėta jos 75 metų sukaktis. Šio žaidimo iniciatoriumi buvo Steponas Darius, kuris kiek vėliau tapo lakūnu ir kartu su Stasiu Girėnu perskrido Atlantą.

Ilgą laiką ledo ritulys Lietuvoje buvo žaidžiamas lauko aikštelėse tik žiemos metu, kuomet užšaldavo ledas. 1977 m. Elektrėnuose buvo atidaryti pirmieji dirbtino ledo rūmai Lietuvoje ir šis miestas tapo

Lietuvos ledo ritulio centru. Po metų dirbtino ledo aikštelė atsirado Kaune. Dėl tokių kuklių sąlygų, Lietuva tarptautiniu mastu niekada nebuvo žymesniųjų šios sporto šakos kultivuotojų tarpe. Tačiau Lietuva nuo 1922 metų buvo priimta į Tarptautinę ledo ritulio federaciją ir pasaulio pirmenybėse daugumoje žaidžia C klasėje.

Nežiūrint visų nedateklių ir skurdžių šios šakos kultivavimo sąlygų, šiuo metu net du lietuviai žaidžia stipriausioje pasaulyje ledo ritulio lygoje NHL, kur rungtyniauja JAV ir Kanados profesionalų komandos.

Pirmasis iš jų čia pateko Darius Kasperaitis, gimęs 1972 m. Elektrėnuose. Jis vaikystėje žaidė Maskvoje, kur išmoko šios sporto šakos žaidimo meno. 1992 m. NHL naujokų biržoje jį pašaukė New York „Islander's" komanda, kurioje jis rungtyniavo keturius sezonus. 1996 m. jis buvo iškeistas į Pittsburgo „Penguins" klubą. Kuomet čia atėjo mūsų tautietis, šio klubo komanda atsigavo ir tuoj pat iš paskutinės vietos pakilo į pirmąją. Darius yra labai energingas vyras, kurio bijosi žymiai už jį fiziniai stipresni žaidėjai.

Antras – Dainius Zubrus gimė dar vėliau – 1978 m. ir taip pat Elektrėnuose ir ledo ritulį pradėjo žaisti nuo 6 metų. Būdamas 13 metų (1955-iais), jis išvyko į Kanadą ir čia žaidė jaunių lygoje. 1996 m. Dainius NHL naujokų biržoje buvo pašauktas į Filadelfijos „Flyers" klubą, kurio eilėse jis šiais metais tapo šios lygos vicečempionu. Šis mūsų tautietis yra pats jauniausias žaidėjas NHL ritulininkų tarpe. Jeigu Darius žaidžia gynime, tai Dainius yra puolikas ir dažnai pelno įvarčius. Jam yra žadama labai gera ateitis.

Dainiaus Zubraus pasisekimas parodo, kad daug dirbant, galima pasiekti puikių rezultatų. Jis ir Darius šiandien garsina Lietuvos vardą tokioje sporto šakoje apie kurią ir pačioje Lietuvoje buvo mažai kalbama. Dabar, paskatinti Dariaus ir Dainiaus pasisekimo, Lietuvos jaunuoliai jau plačiau domisi šia šaka.

Netrukus prasidės naujas NHL sezonas ir mes televizijos ekranuose vėl dažnai matysime šiuos pasižymėjusius, nors ir dar jaunus, sportininkus iš mūsų tėvynės Lietuvos.

SAPNAS

Justinas Marcinkevičius

Sapnavau, sapnavau,
Kad Mėnulyje buvau.

— Ką gi tu matei Mėnuly?
— Ten saldainių krūvos guli,
Plaukia upės limonado,
Stovi kalnas šokolado,
O ledų, o ledų –
Vos gali paeit – slidu!
Puoliau valgyt ir laižyti,
Net širdis apsalo...
Bet pažadino mamytė:
Pusryčiai ant stalo.

Sapnavau, sapnavau,
Kad Mėnulyje buvau.
Va saldainių popierėliai
Kišenėlėj šnera.
Mama, kam mane prikėlei?
Kaip Mėnuly gera!

Man mamytė veidą prausia
ir šypsodamasi klausia:
— Ar tik tu nėjai į spintą,
Kur saldainiai guli?
Šiandien spinta užrakinta –
Skrisk sau į Mėnulį.

Va tai tau, va tai tau.
Iš Mėnulio nukritau.

MŪSŲ KŪRYBA

VĖLINĖS

Vėlinės švenčia lietuviai. Mes prisimename mirusiuosius. Vakare kapinėse uždega žvakeles prie kiekvieno kapo. Visi susikaupe prisimena savo mylimiausius mirusiuosius.

Prieš Vėlines būna pasilinksminimo diena. Žmonės apsirengia įvairiais kostiumais, užsideda ant veido kaukes ir eina pas kaimynus saldumynų rinkti.

Ada Valaitytė, ČLM mokinė

* * * * *

MALDOS VĖLINIŲ DIENOS PROGA

Karaliaus Mindaugo lit. mokyklos mokiniai

Mielas Dievuli,
prašau saugok mano tėvelius, močiutę ir tėvuką, kuris jau miręs.
Prižiūrėk mano šeimą ir kitus giminės.

Katrina Loskarn

Mielas Dievuli,
prašau saugok mano tetą Nidą, kuri gana seniai mirė. Prašau
priimk ją į dangų! Saugok kitus mano gimines. Saugok ir mane.

Joana Orentaitė

Mielas Dievuli,

atleisk mirusiems nuodėmes. Leisk jiems eiti į dangų. Padėk mums čia ant žemės ir atleisk mūsų nuodėmes. Amen.

Vytas Bradūnas

Mielas Dieve,

prašau prižiūrėk mano tėvuką – Antaną Vaičiulaitį. Aš jį labai myliu ir esu jo išsiilgusi. Aš jaučiu jį su manim. Aš Tave myliu ir visada mylėsiu.

Myliu, myliu. Amen,

Dalia Slavikaitė

Mielas Dieve,

prašau prižiūrėti mane, mano šeimą ir visus mano draugus. Prižiūrėk visus Lietuvoje, kad visiems būtų lengviau ir geriau. Prižiūrėk danguje mano senelį, Antaną Vaičiulaitį, mano tetulę Zužę ir kitus prosenelius. Ačiū! Amen.

Julija Slavikaitė

Mielas Dieve,

prašau saugok mano tėtuką, tetas ir dėdes, prosenelius ir promočiutes danguje. Saugok ir mane, ir visus, kurie dar yra gyvi. Leisk man sveikai ir saugiai gyventi ir gražiai užaugti.

Su meile

Rita Bradūnaitė

GUDRUS ŠUO, VARDU RAMUNĖ

Vieną pavasario rytą šuo – Ramunė žaidė kieme. Bežaisdama, prie namo pamatė kiškiukų sukrautą guolį. Ramunė pradėjo loti, norėdama parodyti, kad po rododendros šaknim paruoštas guolis. Išėjusi iš namo šeimininkė klausia: „Kas yra?“ Ramunė priėjo prie rododendros ir nosim parodė iškilusi kupstą. Šeimininkė praskleidė lapus ir pamatė mažus zuikučius, gulinčius šiltame pukų patalėlyje. Ramunė pauostė, palaižė juos ir atsigulė šalia guolio. Netoli už krūmelio tupėjo didelis kiškis, dar toliau kitas ir sekė ką šuo darys. Jie visai Ramunės nebijojo. Kiškiai prisiartino prie zuikučių guolio. Ramunė atsitraukė, kol mažuosius pamaitino. Atrodo, kad Ramunė ir kiškiai susikalbėjo sava kalba – saugoti mažyčius nuo katinų. Ramunė ištikimai saugojo juos, kol zuikučiai paaugo ir galėjo išlįsti iš savo guolio. Tada prasidėjo pavojingos dienos, nes katinai, ypač „Pilkis“ juos pastebėjo. Ką pagaudavo – sudraskydavo.

Vieną lietingą naktį Ramunė buvo uždaryta kambaryje. Katinas nujautė, kad, nėra sargo. Atėjęs išgaudė zuikučius. Graudžiai verkė Ramunė, pamačiusi negyvus zuikučius.

Kelias dienas ji tik gulėjo ir stebėjo kaip linksmi paukšteliai čiulba ir skraidydami žaidžia. Jie tokie laimingi... O jai širdelė skauda, kad neturi su kuo pažaišti, pasikalbėti... Tik staiga, gulėdama, išgirdo didelį paukštelių triukšmą. Jie skraidė aplink liepos medį čirškėdami, skelbdami pavojų. Ramunė pakilusi nubėgo pažiūrėti kas atsitiko. Ji pamatė kaimynų katiną, tykojanti pagauti iškritusį iš medžio paukštelį. Paukštelis dar nemokėjo skristi. Ramunė nuvijo katiną ir sugrįžo prie paukštelio. Pasiėmė

ji į snukutį ir atnešė parodyti šeimininkei. Parodžiusi, grįžo atgal prie medžio ir atsigulė. Su snukučiu pastūmė paukštelį po savo kaklu ir laikė jį šiltai. Paukšтелиui patiko... Jis buvo saugus nuo katino, o Ramunė vėl turėjo ką globoti. Ji taip pasielgė ne vieną sykį, suradusi iš lizdo iškritusį paukštelį. Ji mylėjo visus zuikučius, paukštelius, išskyrus šeškus (skunks). Juos ji vydavo lauk iš kiemo. Kartą įvyko didelis susirėmimas: šeškas prarado gyvybę, o Ramunė buvo išpurkšta stipriausiais pasaulyje „kvepalais“. Nuo to laiko ji dar labiau ne kentė šeškų.

Ramunė mylėjo visus sutvėrimus, bet labiausiai savo šeimininkus. Gražiausia tai, kad ji suprato abi kalbas: lietuviškai ir angliškai. Mano kaimynas sakė, kad Ramunė, tikriausiai, yra lietuvaitė, todėl ji yra gudri, gera ir graži.

Teresė Paškonytė,

Šv. Kazimiero lit. mokyklos

7 sk. mokinė

* * * * *

Lietuvaitė

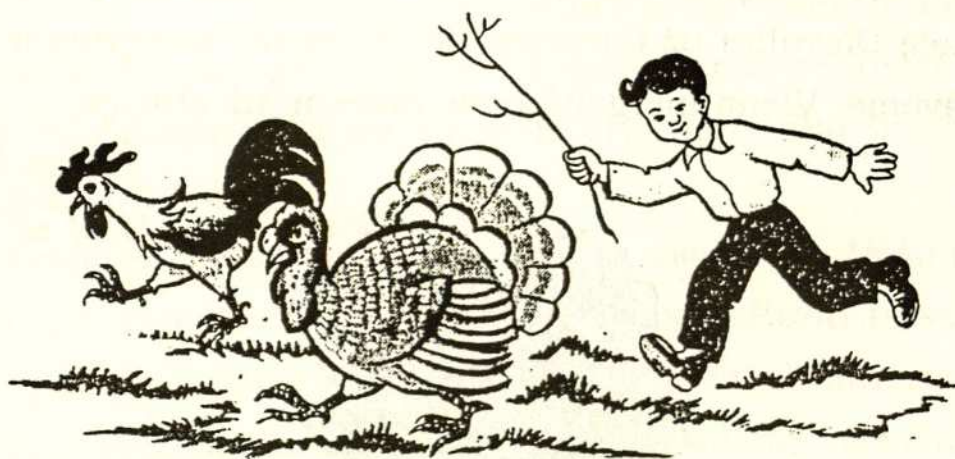
Aš esu Rimutė,
Lietuvos mergaitė.
Aš skaitau „Eglutė“,
nes – aš lietuvaitė.

ŠULDU - BULDU

Vytė Nemunėlis

„Šuldu-buldu" – kalakutas,
„Kakaryko" – jam gaidys,
Vienas greitas, kitas drūtas, –
Kas tuos vyrus pabaidys?

Ir atbēgo Vytenytis
Per kiemelį su žabu –
Ir pradėjo vieną vytis,
Ir pradėjo bēgt abu...

Pieš. Povilo Osmolskio

Padėkos diena

Padėkos dieną aš važiavau pas tetą. Ten buvo daug svečių, valgėme kalakutą. Kai visi pavalgė, aš pagroėjau. Paskiau praleidome laiką lauke. Vakare važiovome namo.

Simona Marcinkevičiūtė

ČLM, 2 sk. mokinė

Padėkos dieną buvo mano sesers Marijos gimtadienis. Pas mus atvažiavo svečių. Mano šeima ir draugai žaidė „Monopoly“ žaidimą. Mano mama kepė kalakutą. Aš mamai padėjau susitvarkyti ir padengti stalą. Ši diena buvo smagi ir linksma.

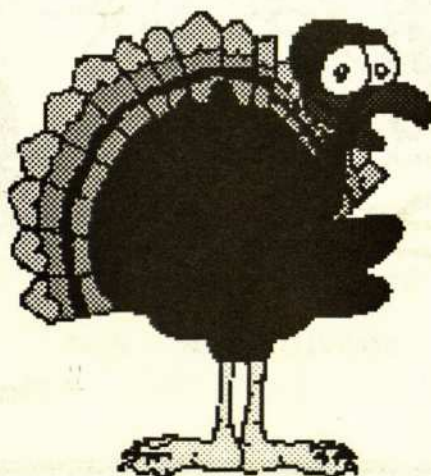
Morta Lapkutė

ČLM, 2 sk. mokinė

Padėkos dieną aš buvau pas savo dėdę ir tetą. Nuvykome gražiai apsirengę. Valgėme kalakutą prieš tai pasimeldę ir padėkoję Dievuliui už dovanas. Sutikome dvi mergytes ir smagiai išdykavome. Viena mergaitė buvo didesnė už antrąją.

Daina Rasutytė

ČLM, 2 sk. mokinė

AR ŽINAI?

Ratuoti batai

Riedučiai... Ir pridurti nėra čia ko. Visi šį daiktą žinote. Koks greitis, kokie triukai, koks malonumas! Tik gaila, kad brangus. Gal todėl, kad naujas ir madingas?

Apie panašias pramogas Belgijoje ir Prancūzijoje rašė jau 1760 metais. Tačiau išradimo patentas išduotas 1763-aisiais niujorkiečiui Džeimsui Plimtonui. Jis labai mėgo žiemą lakstyti

pačiūžomis ir suko galvą, kaip tą malonumą pratęsti, ledui ištirpus. Sugalvojo – keturis ratukus prie batų. Dar ir šiandien tokius galima nusipirkti.

Tobulesnius, panašius į šiuolaikinius, riedučius 1849 metais sukonstravo prancūzas J. Legranas. Šiais važiuoti buvo daug smagiau. Labai greitai naująjį išradimą pamėgo amerikiečiai. Cincinatyje 1867 metais jie netgi specialią aikštę „riedėtojams“ pastatė. Po dešimtmečio panaši atsirado Berlyne, o 1880-aisiais Londone tokių statinių buvo apie 70.

Šio amžiaus pradžioje važinėti riedučiais buvo madinga kaip ir

dabar. Kojas jais miklino beveik visi miestelėnų vaikai, lenktynes rengdavo studentai. Pramoga netruko virsti rimta sporto šaka. 1924 metais Šveicarijos mieste Montrė susirinkę didžiausi riedučių gerbėjai įkūrė Tarptautinę riedučių sporto federaciją (angl. FIRS). Tuo pat prasidėjo tarptautinės varžybos, pasaulio čempionatai... 1947 metais dėl geriausiojo pasaulyje vardo varžėsi dailiojo čiuožimo riedučiais meistrai. Dabar riedutininkai taiko ir į olimpiadą. 1992-aisiais Barselonoje vyko parodomosios riedučių ritulio varžybos. Gal todėl ir Lietuvos miestų gatvėse staiga atsirado pulkai ratuotų-batuotų? Visi nori būti olimpiečiais. Šiomet tik Lietuvoje tokių yra apie 16,000. Tai visai nedaug, nes specialistai teigia, kad pasaulyje ratukinėmis pačiūžomis laksto apie 100 mln. žmonių.

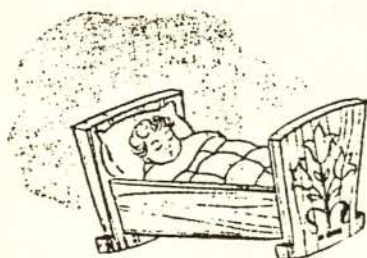
* * * * *

Suomijoje gyvena ir studijuoja seniausia visų laikų studentė. Tai 85 metų Marita Ritvenen. Studentišką kepuraitę ji pirko su dukraite Hana, labai stebindama pardavėjas. Vidurinę mokyklą ponija Marita baigė 1927 metais. Galėjo mokytis ir toliau, bet tada neužteko valios. Sulaukusi garbaus amžiaus, porą metų slapta nuo visų laikė egzaminus. Dabar ji studijuoja žemės ūkio ir miškų pramonės fakultete, bet dar labai norėtų mokytis ir muzikos pedagogikos.

LIGONIS

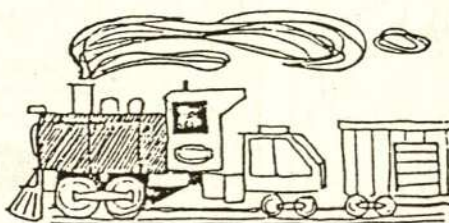
Susirgo Eimutis,
Suskaudo galvytė
Dėl to, kad neklausė
Jis savo mamytės.

Išbėgo į lauką
Ir basas bėgiojo,
Sušalo rankytės,
Sušlapo jo kojos.

Per dieną galvelė
Eimučiui skaudėjo,
Nors mama jį gydė,
Nors kompresus dėjo.

Nemielas jam buvo
Medinis arkliukas,
Ir nebevyliojo
Gražus traukinukas.

Aleksandras Radžius

GALVOSŪKIAI

Kieme pasislėpė du žvirbliukai, du kačiukai, vienas šuniukas, du vaikai. Vienas berniukas ieško. Rask, kas kur pasislėpė.

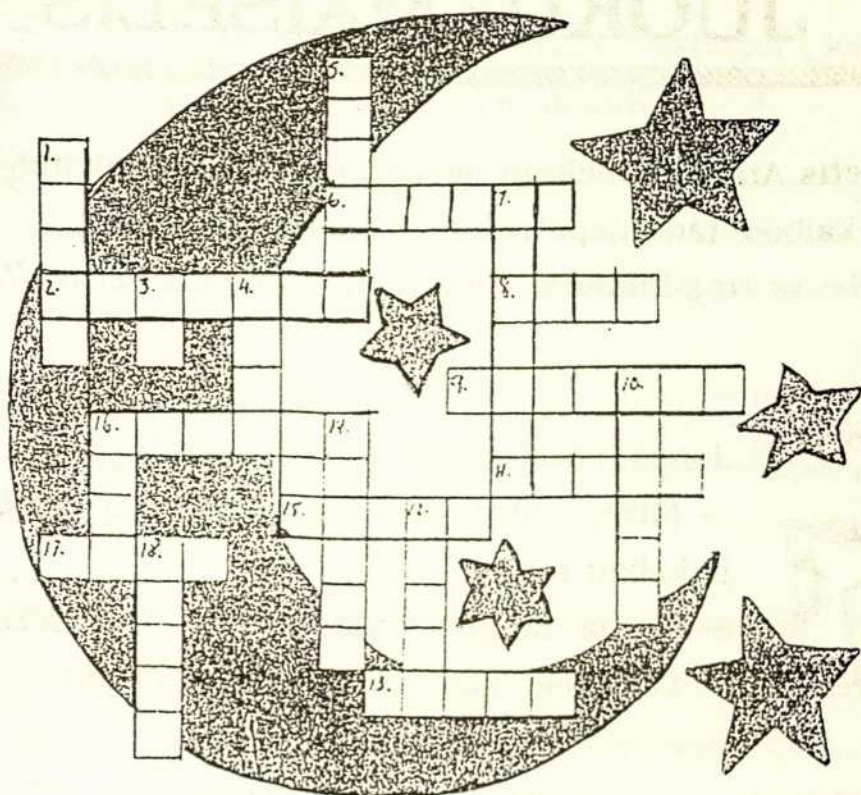

Surask 10 skirtumų.

Nupiešė Ramunė Bateikienė

MĖNULIO KRYŽIAŽODIS

Žemyn:

1. Šalčiausias metų laikas.
3. Neigimo žodis.
4. Mergaičių žaislas.
5. Užsispyręs gyvulys.
7. Gyvulys, kuris laikosi prie namų, yra.....
10. Paukštis, kuris kukuoja.
12. Daug gyvulių.
14. Gėlė, kurios sėklos migdo.
16. Daržovė panaši į žirni.
18. Prie trijų pridėk du ir bus

Skersai:

2. Kas naktį šviečia?
6. Ne stora, laiba.
8. Malūne grūdus
9. Žiemą krenta.
11. Blogai jaučiasi.
13. Piktis žvėrys dantimis.
15. Nėgražusis ančiukas pavirto
16. Paukštis, kuris dieną miega.
17. Gudrus žvėriukas.

5. asilas, 7. naminis, 10. gegutė, 12. banda, 14. aguona, 16. pupa, 18. penkt.
11. serga, 13. kanda, 15. gulbė, 16. pelėda, 17. lapė, Žemyn: 1. žiema, 3. ne, 4. ielė,
Mėnulio kryžiažodžio atsakymai – Skersai: 2. mėnuilis, 6. liekna, 8. mala, 9. sniegas,

JUOKŲ MAIŠELIS

Penkiametis Andrius niekaip negali suprasti savo dvimečio broliuko kalbos, tada nepatenkintas kreipiasi į mamą:

— Mamyte, ar tu įsitikinusi, kad mano broliukas lietuvis?

* * *

Jonas, parėjęs iš mokyklos, pasakoja:

— Mūsų mokytojas uždavė klausimą, ir tik aš vienas pakėliau ranką.

— Na na, ko gi mokytojas klausė? – teiraujasi tėvas.

— Paklausė, kas neatliko namų darbų.

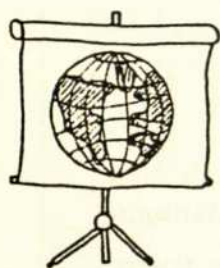
* * *

Eglė klausia:

— Mama, ar Ramusis vandenynas visada ramus?

— Ar negalėtum paklausti ko nors protingesnio?

— Galiu. Tada pasakyk, nuo ko numirė Negyvoji jūra?

* * *

— Petriuk, aš tau nupirkau gaublį, o tu jo neprižiūri, visas dulkinas!

— Aš gi negaliu, mama, valyti dulkių nuo viso Žemės rutulio!..

* * *

— Tėti, ką dabar rodo kompasas?

— Pietus.

— Valio! Tai einam pietauti...

— Sūnau, tavo rankos labai nešvarios!

— Et! Tu dar nematei mano kojų!

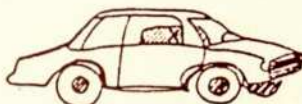
- Mama, šiandien mokykloje man labai pasisėkė!
- Kodėl?
- Mokytoja norėjo mane pastatyti į kampa, bet visi kampai jau buvo užimti.

* * *

- Ar darželyje buvai geras?
- Žinoma, kai auklėtoja liepė kampe stovėti, tai aš ir stovėjau.

* * *

- Tėte, pavežk mane į mokyklą.
- Kad aš važiuoju į kitą pusę.
- Dar geriau.

* * *

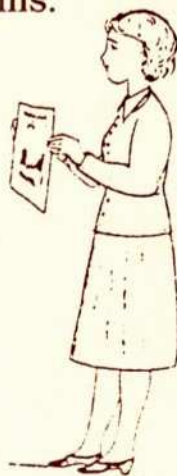
- Tėveli, sveikinu tave, – sako Tadas.
- Su kuo?
- Tau nereikės pirkti naujų vadovėlių.
- Kodėl? – klausia tėvas.
- Mane paliko antriems metams.

* * *

Mokytoja klausia mokinio:

- Kokia pirmoji abėcėlės raidė?
- A, – sako mokinyš.
- Gerai. Kokios toliau?
- Visos kitos.

* * *

Miesto vaikas pirmą kartą atvažiavo į kaimą pas senelius. Vaikštinėdamas po apylinkes, jis rado suverstus į krūvelę tuščius pakelius nuo pieno.

- Klausyk, senele, – išpyškino jis, igriūdamas pro duris, – aš ką tik aptikau karvės lizdą!

Pasakysiu aš eilutę

Vytė Nemunėlis

*Pasakysiu aš eilutę:
Nedidutę, nemažutę,
Ir neilgą, ir netrumpą,
Ir ne riestą, ir ne kumpą, –
Jeigu mokat kas puikiau,
Prašom... Aš jau pasakiau.*

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Nomedai Šilgalienei už 5 dol. auką

Gražinai Reškevičienei už 10 dol. auką

Tadui Baužai už 20 dol. auką

Lithuanian Educational Council of the USA
13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410

eglutė egulutė egulutė egulutė egulutė egulutė egulutė 1997 lapkritis egulutė egulutė egulutė egulutė egulutė egulutė egulutė